Разказвам София

Литературен сборник

РАЗКАЗВАМ СОФИЯ

Литературен сборник

София 2026

Литературният сборник „Разказвам София“ е част от проект „Пулсът на столицата: Познавам. Разказвам. Създавам София.“, реализиран от Столична община – район „Връбница“ с финансовата подкрепа на Столична община по програма „София – град на младите и активните“ 2026.

Скъпи млади автори,

София е повече от град - тя е място, в което се срещат истории, мечти, спомени и надежди. Всеки от нас я вижда по свой начин, открива в нея различни лица и създава собствена връзка с нейните улици, сгради и хора.

Чрез своите разкази, есета и стихотворения вие представяте София през собствените си преживявания, мечти и въображение. Показвате, че тя не е само наследство от миналото, а и градът, който създаваме днес и за който носим отговорност утре.

Радвам се, че проектът „Пулсът на столицата: Познавам. Разказвам. Създавам София“ даде възможност на младите хора да споделят своите идеи, талант и отношение към града. Вярвам, че когато младежкият глас получава пространство за изява, се раждат нови гледни точки, смислени разговори и идеи за бъдещето.

Благодаря на всички вас, които се включихте в литературния конкурс и вложихте мисъл, въображение и личен почерк в своите творби. Всяко произведение е част от многообразието на младите гласове, които разказват София по свой начин.

Поздравявам всички участници и ви пожелавам да продължавате да пишете, да търсите своите
теми и да не се страхувате да изразявате собствената си позиция.

Нека младежкият сборник „Разказвам София“ бъде свидетелство за вашето творчество и вдъхновение за още много нови истории. А София нека продължава да ви вдъхновява – да я опознавате, да я разказвате и да участвате активно в нейното бъдеще.

Румен Костадинов,
Кмет на СО - район „Връбница“

Изгубен в нощна София

Симеон Цветков

Никога не съм предполагал, че градът, по чиито улици съм вървял десетки пъти, може да ми изглежда толкова непознат. Особено нощем, когато познатите сгради изглеждат различно, а светлините в прозорците са единственото, кое-то нарушава тъмнината.

Всичко започна с една обикновена вечер. Бях излязъл с приятели, за да гледаме страшен филм в киното. Филмът се оказа по-напрегнат, отколкото очаквахме, и след края му дълго обсъждахме най-страшните сцени, смеехме се и се опитвахме да докажем един на друг, че нищо не ни е уплашило. Когато се разделихме, вече беше късно. Тръгнах към вкъщи с увереността на човек, който вярва, че познава града си достатъчно добре, за да се прибере и без транспорт. Не след дълго обаче разбрах, че съм подценил разстоянието. Нямах удобен начин да се прибера и реших да продължа пеша. Намирах се в квартал, който познавах само бегло. През деня той беше оживен – модерни жилищни сгради, пълни кафенета, магазини и хора, които непрестанно се разминаваха по тротоарите. Сега същите тези улици изглеждаха почти изоставени. Светофарите сменяха цветовете си пред празните кръстовища, а вятърът раздвижваше клоните на дърветата между високите блокове.

Спомних си, че някъде наблизо имало парк, през който можело да се мине, за да се стигне по-бързо до моя квартал. Не знаех точно къде се намира входът му, но реших, че ще го открия. След няколко минути видях тясна алея, която се губеше между дърветата. Без да се колебая особено, завих по нея.

В началото всичко изглеждаше спокойно. Светлините на града все още се виждаха между клоните, а шумът от булеварда постепенно заглъхваше зад гърба ми. Стъпките ми отекваха по алеята, докато листата шумоляха над главата ми. Беше странно приятно да се отдалеча от автомобилите и непрестанното движение. За първи път през вечерта имах възможност да остана насаме с мислите си.

Но скоро алеята се раздели на няколко по-малки пътеки.

Избрах тази, която ми се стори най-широка, и продължих напред. След известно време осъзнах, че не разпозна-вам нищо около себе си. Опитах се да си спомня откъде бях влязъл, но всички дървета започваха да ми изглеждат еднакви. Извадих телефона си, ала батерията му беше почти свършила. Погледнах часа и усетих как спокойствието ми бавно отстъпва място на тревогата.

Тъкмо бях гледал страшен филм, а сега се намирах сам в непознат парк, далеч от оживените улици. Всяко пропуква-не на клони ме караше да се обръщам. Вятърът преминаваше през дърветата и създаваше звуци, които въображение-то ми превръщаше в нещо заплашително. Засмях се тихо на себе си. Явно филмът все още действаше на съзнанието ми.

Опитах се да запазя спокойствие и продължих по пътеката, вместо да се въртя безцелно. Постепенно дърветата станаха по-гъсти, а уличните светлини изчезнаха напълно зад тях. За миг си помислих, че съм направил голяма грешка, като съм тръгнал оттам. София, която само преди час беше шумна, ярка и пълна с живот, сега сякаш ме беше оставила сам в собствените ми страхове.

И тогава пред мен се откри малка поляна.

Спрях.

В средата имаше езеро, спокойно и тъмно като стъкло. Пълната луна се отразяваше в тях и придаваше блясък на повърхността. Два бели лебеда плуваха бавно близо до бре-га, оставяйки след себе си едва забележими вълни. Те изглеждаха толкова невъзмутими, сякаш светът отвъд дървета-та изобщо не съществуваше.

Приближих се до водата и седнах на една пейка. Не знаех колко време бях прекарал в лутане, но в този момент вече не мислех за това. Гледах отражението на луната и усещах как напрежението постепенно ме напуска. Градът беше съвсем близо, но тук сякаш бях попаднал на място, което не принадлежеше на обичайния му ритъм. Нямаше клаксони, забързани хора или ярки реклами. Само водата, дърветата и тихото движение на лебедите.

Замислих се колко странно е, че понякога трябва да се отклониш от пътя си, за да откриеш нещо красиво. Ако бях намерил правилната алея още отначало, вероятно щях да се прибера по-бързо и никога нямаше да разбера, че това малко езеро съществува. Може би точно затова не всяко изгубване е истинска загуба. Понякога то просто ни отвежда там, където не сме знаели, че искаме да бъдем.

След като си починах, станах и продължих по пътеката, която се спускаше покрай езерото. Този път не бързах, но внимателно следях накъде вървя. Малко по малко между дърветата започнаха да се появяват светлини. Скоро чух познатия шум на автомобилите и видях широка улица пред себе си. Разпознах сградите почти веднага. Бях отново в познатата София.

Когато най-после стигнах вкъщи, нощта вече напредваше към утрото. Бях уморен, а краката ме боляха от дългото ходене, но в мен имаше необичайно спокойствие. Прибрах се с история, която не бях планирал да преживея, и със спомен, който вероятно щеше да остане с мен много по-дълго от филма, заради който бях излязъл.

Оттогава, когато някой заговори за София, не се сещам единствено за оживените булеварди, модерните сгради или светлините на центъра. Спомням си и онова малко езеро, скрито между дърветата, където луната се оглеждаше във водата, а два лебеда плуваха в тишината.

Тогава разбрах, че София има повече от едно лице. През деня тя бърза, шуми и никога не спира. Но нощем, далеч от светлините и тълпите, понякога разкрива една друга своя страна – тиха, загадъчна и неочаквано красива.

А понякога, за да я откриеш, трябва просто да се изгубиш.

Разказвам София с думи

Константин Руевски

София е нашият град – пълен с мечти, музика и усмивки. Тя не е само столица с оживени улици и красиви сгради, а място, в което всеки човек носи своя история. Сред забързаното ежедневие се срещат музиканти, художници и талантливи деца, които превръщат обикновените мигове в изкуство. Именно те ми напомнят, че красотата на един град се крие не само в неговите забележителности, но и в хората, които го обичат. Когато се разхождам из София, често забелязвам неща, на които преди не съм обръщал внимание. Понякога това е старинна сграда, която изглежда сякаш крие тайна, а друг път е уличен музикант, който кара хората да се усмихват. Обичам да наблюдавам как градът се променя през различните часове на деня. Сутрин всички бързат за работа и училище, а вечер улиците сякаш стават по-спокойни и красиви. Тогава разбирам, че София има много лица и всеки може да открие нещо свое в нея.

Под улиците на София съществува друг свят – подземният град на метрото и подлезите. Там всяка сутрин хората чакат влака, тръгнали към своите задачи и мечти. Понякога сред шума от стъпките се чува цигулка и сякаш всичко наоколо се променя. Музиката носи настроение, а дори най-забързаните пътници за миг се заслушват. Някой разказва смешна случка, друг рисува и чрез цветовете предава чувствата си. Така подземният град се превръща в място за срещи, споделяне и вдъхновение. Понякога си представям, че метрото е като дълга артерия, която свързва различните части на София. Във всеки вагон се возят хора с

различни характери и мечти. Някой чете книга, друг слуша музика, трети гледа през прозореца, макар че там се виждат само тунелите. Чудя се колко ли различни истории се крият зад лицата на пътниците. Може би човекът до мен отива на важна среща, а друг пътува към приятел, когото не е виждал отдавна. Всички сме различни, но за няколко минути пътищата ни се срещат на едно място.

Една сутрин и аз преживях необикновена среща. Докато пътувах с метрото, още бях под въздействието на музиката, която бях чул в подлеза. Едно момиче ме заговори и неусетно започнахме да разговаряме за София:

- Знаеш ли, понякога ми се иска хората да забелязват по-вече красивите неща около себе си – каза момичето.

- И аз мисля така – отвърнах. - Всички бързаме нанякъде и забравяме да се огледаме.

Тя се усмихна и ми разказа, че обича да посещава раз-лични изложби и събития в София. Аз пък споделих, че ме интересуват старите трамваи и историята на градския транспорт. Оказа се, че макар да имаме различни интереси, и двамата искаме да научим повече за града, в който живеем. Разговорът ни ме накара да се замисля колко лесно един непознат може да се превърне в човек, с когото имаш общи мечти.

Споделихме си колко много обичаме нашия град и как си представяме неговите по-хубави дни – с повече интересни събития, които разказват историята му и събират хората. Обсъдихме как намираме чар дори в хаоса на столицата – задръстванията, опашките пред различните институции и дори в закъсняващия градски транспорт в почивните дни. Почувствах радост, защото срещнах човек, който виждаше същите възможности като мен.

В разговора ни, докато бяхме в претъпкания вагон, се роди идеята за минимузей на градския транспорт. Пред-

ставихме си умалени модели на трамваи, автобуси и метровлакове, чрез които да се проследява промяната на София през годините. За някого това биха били просто малки превозни средства, но за мен те носят спомени и емоции. Всеки модел може да разкаже за едно пътуване, една среща или един отминал ден. В малкия мащаб се побира голяма любов към града.

София има и друг начин да разказва своите истории – чрез архитектурата и изкуството. По време на фестивала на светлините познатите сгради изглеждат различни, оживели в цветове и движение. Улиците се изпълват с хора, които спират, гледат и се радват заедно. В такива моменти усещам, че столицата не просто съществува около нас, а ни свързва. Харесва ми, че по време на такива събития хората сякаш забравят за ежедневните си грижи. Семейства с деца, млади хора и възрастни се събират на едно място и се радват на видяното. Някои снимат с телефоните си, други просто стоят и наблюдават светлините. В тези мигове градът изглежда по-приятелски и гостоприемен. Това ме кара да вярвам, че не са нужни само големи промени, за да се почувстваме по-добре в София. Понякога е достатъчно да има по-вече възможности да бъдем заедно и да споделяме хубави преживявания.

За мен ритъмът на София е в музиката на цигулките, в движението на метровлаковете и в разговорите между непознати. Той е и в малките модели, създадени с търпение и вдъхновение. Вярвам, че когато споделяме мечтите си и им даваме живот, правим града по-красив. Защото София е не само мястото, в което живеем – тя е част от нас, а ние сме част от нейната история.

Разказвам София с думи

Надина Атанасова

Колко ли неща градът е видял –
възходи, раздели, живот отлетял?

Векове тлееща опора,
отекваща с гласове, превърнати в история.
Под забързания град се крие друг свят.

Чужди съдби на хиляди души,
скрити зад камъни и мрачни стени.
Паметници, носещи послание,
застинали души, носещи мълчание.
Храмове, наситени с мъка и страдание.
Лица на хора, знайни и незнайни,
губещи се мълчаливо по улици
с тълпи безкрайни.

Мечтите на един свободен народ,
търсещ своя град под синия небосвод.
Град, който бърза, без да знае накъде.
Всеки гледа на него да му е добре.
Какъв е смисълът да стигнем небесата,
ако забравим човека отсреща на земята?

София не познава само тъмнина.
Слънцето огрява бавно града.
Витоша гледа над покриви сиви,
а улиците стават отново красиви.
Влюбени по пейките тихо стоят,

в парковете детски гласове звънят.
Градът, без да спира, край тях
цъфти като пролетен бял цвят.

София има своите белези и рани.
Паветата крият все още своите тайни.

Тя е шумна, забързана, голяма,
красива и често неразбрана.
Не искам тя да бъде съвършена.
Тя е нашето минало, настояще и мечти.

И колко ли неща градът е видял –
възходи, раздели, живот отлетял.

Разказвам София с думи

Борислав Бонев

- След двайсет години тук ще има летящи коли – каза Симеон.

Тук няма къде да паркират обикновените хора.

Седяхме пред НДК и обсъждахме как е изглеждала Со-фия преди, как изглежда сега и как може да изглежда занапред.

Всичко тръгна от една стара снимка, която ми се появи в социалните мрежи на нея булевард „Витоша“ беше пълен с коли. Отначало дори не разпознах мястото.

Подадох телефона на Симеон.

- Това е „Витошка“

- Няма как.

- Виж сградите.

Той увеличи снимката.

- Добре тя е.

Поне тогава хората не са се спъвали в маси на всяка втора крачка. Вместо това са трябвали да внимават да не ги удари кола.

Станахме и тръгнахме натам. Търсех мястото от старата снимка, за да видя какво се е променило. Симеон дойде с мен, защото нямаше какво друго да прави. През пет минути ми казваше колко е гладен.

Вървяхме и гледахме сградите една до друга. Някои прозорци изглеждаха като преди, но магазините отдолу вече бяха различни. Там, където преди имаше стара табела, сега имаше светеща реклама. Пред входа, който на снимката се виждаше целият, бяха сложени маси.

- Май сме тук, казах.

Симеон ме издърпа встрани, за да се разминат хората зад нас.

- Хайде, запушихме улицата.

- Вече няма коли.

- Няма. Сега ние пречим.

Прибрах телефона и седнах до него. Оттам пак се виждаше сградата, без да пречим на другите да минават.

Бяхме стигнали почти същото място. Извадих телефона отново, за да сравня старата снимка с улицата пред нас. Ед-но момче буташе колелото си през тълпата, а зад него няколко пешеходци се чудеха накъде да поемат.

В стария кадър хората вървяха по тротоарите, а колите бяха по средата. Сега всички се движеха навсякъде. Един носеше торби, друг снима, трети беше спрял насред пътя, за да си прочете съобщението....

- Коя ти харесва повече? - попитах.

Симеон погледна снимката, после се огледа наоколо.

- Сегашната. Поне можеш да се разхождаш.

И аз го харесвах повече, въпреки тълпата.

Но на старата снимка сградите личаха по-ясно. Сега трябваше да се взирам над чадърите и рекламите, за да видя прозорците, по които разпознах мястото.

Купихме нещо за хапване и тръгнахме към Сердика. Там се спряхме при останките от стария град.

- Ето това вече е София отпреди - каза Симеон.

Погледнах камъните долу, после входа на метрото. Хората слизаха по стълбите и почти никой не се спираше да гледа. И аз обикновено просто минавах.

Опитах се да си представя как някой е минавал оттук много преди да има метро, светофари и телефони. Не успях напълно. Все виждах човек с маратонки.

- След време може и нас да гледат по този начин - казах.

- Дано не намерят контролното ми по математика - каза Симеон.

Седнахме близо един до друг. От там виждахме старите руини и хората, които слизаха към метрото.

- Добре, а след двайсет години какво ще има тук?

- Роботи, които носят храна.

- И?

- По-скъпа храна.

- Много хубаво бъдеще си представи!

Симеон сложи празната опаковка в раницата си. Кошче-то до нас беше пълно. Добре тогава. Кошчета, които не са препълнени.

Започнахме да измисляме какво може да има в София след време. Първо се смеехме- летящи коли, роботи, улици, които се чистят сами, после си спомних за пътеката до нашето училище, до игрището, където след дъжд винаги се събираше голяма локва.

Достатъчно ми е да мога да мина оттам, без да прескачам калта.

- И да оправят мрежата – каза Симеон. - Постоянно спорим дали топката е минала вътре или отстрани. Тя излиза през оградата и после трябва да тичаме да я гоним.

- И повече дървета! През лятото няма сянка, където да седнеш.

Оказа се, че имаме много идеи, но почти никоя не изглеждаше като град от научнофантастичен филм.

На път обратно към „Връбница“ си спомнях местата, през които минахме. Симеон гледаше картата над вратата в метрото, въпреки че знаеше спирките.

- Сега поне стигаме бързо – каза той.

Кимнах. Помислих си, че след време някой може да върви тук като нас и да се пита как е изглеждала София днес. Може да му е странно, че сме карали тротинетки по

тротоарите или че рекламите са покривали половината сгради. А може някои места да останат същите.

Когато стигнахме на игрището, там вече играеха хора. Присъединихме се към един мач. Мрежата на вратата беше напълно скъсана, а в долната част на оградата зад нея имаше дупка, през която топката често излизаше.

Симеон стреля. Топката отиде зад вратата, но никой не видя ясно дали мина между гредите или покрай тях.

Спорът дали има гол започна веднага.

- Влезе и излезе през скъсаното! – настояваше Симеон.

- Мина отстрани!

- В бъдеще това ще има значение! – извика той

- Първо я уцели сега!

След мача поседнахме край игрището. Симеон продължаваше да показва на едно момче откъде е минала топката.

- Нали затова искаше здрава мрежа? – казах му.

- Да, но сега ми е удобна скъсаната.

- Хайде, утре пак.

Вървяхме по пътеката край училището. Пред нас беше локвата, която бяхме споменали по-рано. Аз я заобиколих. Симеон опита да я прескочи и намокри едната си обувка.

- Затова ни трябват летящи коли, каза той.

Засмях се. След като обиколихме цяла София, пак се оказахме при същата локва. Този път погледнах пътеката и си представих как вървим направо, без да заобикаляме.

- Утре пак ли тук? – попита Симеон.

Да, Просто вземи сухи обувки.

София – град на възможностите и противоречията

Виктория Пецова

Бих описала София като град, в който всичко е възможно. Хората, които идват тук, обикновено имат своите цели, мечти и надежди за по-добро бъдеще. От тях зависи докол-ко ще успеят да преодолеят препятствията, които големият град поставя пред тях, и да докажат на какво са способни. София събира безброй истории, мечти и спомени. Тя се променя с всеки изминал ден, но сякаш успява да запази своя собствен дух. Това е градът, в който хиляди хора са израснали, други израстват в момента, а трети тепърва ще открият своя път. Но каква всъщност е София – град на неограничените възможности, или място, в което предизвикателствата понякога се оказват повече от предимствата?

София е град на контрастите, който съчетава история и съвременност, природа и забързано ежедневие, стари сгради и модерни квартали. Тя предлага множество забележителности, богато културно наследство и разнообразни възможности за развитие. Истинската ѝ същност обаче не се крие единствено в архитектурата и историческите паметници, а и в хората, техните преживявания и емоциите, които превръщат града в живо място. София може да бъде описана с няколко думи, но за да бъде разбрана истински, трябва да бъде преживяна. Едва когато човек опознае както красивите ѝ страни, така и нейните недостатъци, може да изгради собствено мнение за нея.

Едно от най-големите предимства на столицата е нейното географско положение. Разположена в Софийската котловина и в близост до Витоша, София дава възможност на жителите си лесно да избягат от градския шум и да се потопят сред природата. Витоша е предпочитано място за разходки и планински преходи, а забележителности като Златните мостове и Боянският водопад привличат хора, които търсят спокойствие и чист въздух. За по-любознателните има различни маршрути, които водят до красиви гледки и интересни места в планината, а по-опитните туристи могат да се отправят към Черни връх. Не е необходимо човек да пътува далеч, за да смени градската среда с планинска.

Освен с природата си София е известна и с динамичния си нощен живот. Независимо от музикалните предпочитания, всеки може да намери място според своя вкус - от дискотеки и пиано барове до джаз клубове, пъбове и заведения с музика на живо. Голяма част от тези места са съсредоточени в централната част на града, което позволява на хора-та да се придвижват пеша между тях. Особено популярно място за забавления е Студентският град, който отдавна е надхвърлил чисто академичната си функция. Там се срещат настоящи и бивши студенти, млади хора и посетители, привлечени от оживената атмосфера. За мнозина това е мястото, където вечерта тепърва започва. Нощният живот е част от съвременния облик на София и показва, че столица-та не е само административен и делови център, а и място за срещи, приятелства и забавления.

Разнообразието се забелязва и в кулинарната култура на града. През последните години София се превърна в място, където могат да се опитат ястия от различни краища на света. Наред с традиционните български ресторанти и механи се откриват заведения с азиатска, италианска,

мексиканска и други кухни, както и ресторанти, които съчетават различни кулинарни традиции. Не липсват и познатите пицарии и заведения за бързо хранене, които остават предпочитан избор за много хора. Развитието на услугите за доставка на храна също улеснява ежедневието на жителите. Така София предлага не само разнообразие от вкусове, но и възможност човек да опознава други култури чрез храната.

За младите хора столицата е особено привлекателна за-ради възможностите за образование и професионално развитие. В София се намират едни от най-утвърдените университети в страната, сред които и Софийският университет „Св. Климент Охридски" - най-старото висше училище в България. Освен възможностите за следване градът предлага и широк избор от работни места в различни сфери. Младите хора могат да трупат опит, да създават контакти и да откриват нови професионални пътища. Развитието обаче не се ограничава само до образованието и кариерата. В сто-лицата се организират разнообразни курсове, творчески работилници, театрални занимания и кулинарни класове, които позволяват на хората да развиват интересите си и да придобиват нови умения. В този смисъл София е място, което предлага възможности не само за професионална реализация, но и за личностно израстване.

Културният живот също е съществена част от облика на столицата. През цялата година се организират концерти, изложби, театрални постановки, филмови прожекции и фестивали, които привличат различни публики. Наред с големите киносалони съществуват и арт кина, които представят независими и авторски филми. Театралният живот е разнообразен, а улица „Г. С. Раковски" е едно от местата, които свързваме със сценичните изкуства. София предлага възможности както за почитателите на класическото изкуство, така и за хората, които предпочитат съвременни и

алтернативни форми на изява. Подобни събития обогатяват културната среда и дават възможност на хората да се срещат, да обменят идеи и да откриват нови гледни точки.
Историята на София също заслужава внимание. В централната част на града могат да се открият следи от различни исторически епохи, които съществуват една до друга. Разходката из центъра е своеобразно пътуване във времето. Там се намират древната ротонда „Св. Георги“, базиликата „Св. София“, останки от антична Сердика, както и сгради, свързани с по-новата история на България. В същото градско пространство присъстват и монументални сгради от социалистическия период, сред които Националният дворец на културата и бившият Партиен дом. Тези архитектурни контрасти показват как различните епохи са оставили своя отпечатък върху столицата. София не е просто съвременен град, а място, в което миналото продължава да присъства в ежедневието ни. За съжаление, тази история невинаги получава грижата и вниманието, които заслужава.

Въпреки всички свои предимства София не е идеален град. Да обичаш мястото, в което живееш, не означава да пренебрегваш проблемите му. Напротив, истинското отношение към един град предполага да забелязваш недостатъците му и да искаш те да бъдат преодолени. Един от най-често срещаните проблеми е състоянието на градския транспорт. Макар метрото да предлага бърз и удобен начин за придвижване по определени направления, в някои райони наземният транспорт не е достатъчно надежден. Дългото чакане по спирките, нередовните разписания и състоянието на част от превозните средства могат да превърнат ежедневното пътуване в неприятно преживяване. За хората, които живеят в крайните квартали, придвижването до работа или училище понякога отнема значителна част от деня. Това поражда въпроса дали градът осигурява еднакво удобни условия за всички свои жители.

Друг сериозен проблем е състоянието на градската среда. В центъра все още могат да се видят стари сгради, които се нуждаят от ремонт и поддръжка, а на много места инфраструктурата е амортизирана. В някои крайни квартали липсват достатъчно добре поддържани тротоари, зелени пространства и удобства за живеещите там. Понякога се създава усещането, че развитието на града не протича равномерно и че вниманието е насочено предимно към определени райони. Това е проблем, защото качеството на живот не трябва да зависи от квартала, в който човек е избрал или е успял да си позволи да живее.

Не по-малко важен е и въпросът за общуването между хората. Въпреки че София събира толкова много хора на едно място, невинаги е лесно да се почувстваш част от общността. Забързаното ежедневие кара мнозина да се затварят в собствения си свят и да общуват предимно с близките си приятели. В големия град човек може да бъде заобиколен от хиляди хора и въпреки това да изпитва самота. Разбира се, това не важи за всички, но понякога липсват онези малки жестове на внимание и доброжелателност, които правят едно място по-приветливо. Според мен един град не се изгражда само чрез сгради, пътища и модерни съоръжения, а и чрез отношенията между хората, които живеят в него.

Проблемите се забелязват и в отношението към културното и историческото наследство. Макар София да притежава богата история и множество музеи, не навсякъде се усещат достатъчно грижа, поддръжка и добро представяне на културните ценности. Някои стари сгради постепенно губят своя облик, а интересни исторически места остават недостатъчно популярни. Според мен градът има потенциал да развива много по-добре културния туризъм, като съхранява архитектурното си наследство и представя история-

та си по по-достъпен и интересен начин. Така София би станала по-привлекателна не само за туристите, но и за собствените си жители, които често не познават достатъчно добре миналото на мястото, в което живеят.

Към тези проблеми се прибавя и високата цена на живо-та. През последните години жилищата и много ежедневни услуги станаха все по-скъпи, което затруднява особено младите хора, които искат да живеят самостоятелно. Цените на имотите в някои райони изглеждат трудно достъпни дори за хора със стабилни доходи. Същевременно бързото строителство не винаги е съпроводено с достатъчно внимание към качеството на сградите, инфраструктурата и средата около тях. Така възниква противоречие: София предлага много възможности за развитие, но достъпът до тях понякога е затруднен от високите разходи за живот. За младите хора това може да означава, че дори след образование и професионална реализация постигането на финансова не-зависимост остава сериозно предизвикателство.

В крайна сметка да разказваш за София означава да говориш едновременно за нейната история, красота, възможности и недостатъци. Тя може да бъде шумна, натоварена и изморителна, но същевременно красива, вдъхновяваща и изпълнена с живот. В нея човек може да открие своето призвание, да срещне важни за себе си хора и да сбъдне мечти, които другаде биха изглеждали по-трудно постижими. Същевременно градът трябва да се справя с проблеми, които не могат да бъдат пренебрегвани - от транспорта и инфраструктурата до високите цени и отношението към културното наследство.

За мен София е град на възможностите, но и на отговорностите. Не е достатъчно само да се възползваме от това, което тя ни предлага. Необходимо е и да се грижим за нея, да пазим историята ѝ и да изискваме по-добра среда за живот. Защото градът не е само мястото, в което живеем, учим

и работим. Той е общност, която създаваме заедно. И макар София да не е съвършена, именно нейните противоречия я правят толкова истинска. Тя остава градът, в който хиляди хора са израснали, други са дошли с надежда за ново начало, а трети тепърва ще откриват своето бъдеще. Може би това е най-важното, което я определя – не че предлага всичко, а че дава на толкова много хора причина да опитат.

София, която нося със себе си!

Яна Вълчева

Когато някой ме попита откъде съм, отговорът ми е лесен: от София. Но ако ме попитат какво означава София за мен, вече не знам какво да кажа. Защото София не е просто място, тя е чувството, когато излезеш от метрото и студения въздух те удари в лицето. Миризмата на кафе, докато бързам за работа. Шумът и задръстванията от колите сутрин. Витоша, която понякога се вижда ясно, а друг път изчезва зад облаците и сградите. Жълтите павета, по които съм минавала стотици пъти, без дори да ги забележа. София е и онова „Айде да се видим в центъра“, което никога не означава точно къде ще се видим. Тя е разговорите до късно. Пропуснатият автобус. Любимото кафене. Паркът, в който съм стояла с часове, без да правя нищо. Улицата, по която съм вървяла, когато съм била щастлива. И същата улица, по която съм вървяла, когато съм искала просто да остана сама. Може би затова ми е трудно да определя София. Тя е прекалено много неща едновременно. Понякога я гледам и си мисля, че е красива. Друг път ме ядосва. Ядосват ме разбитите тротоари, задръстванията, боклуци-те, шумът, хората, които се блъскат, без да се поглеждат. Ядосва ме, че някои места се променят, а други сякаш са забравени. Но дори тогава не мога да си представя живо-та си другаде. Защото София е и градът, в който съм родена и пораствам. А да порастваш в един град означава той да пораства заедно с теб. Когато бях малка, София беше огромна. Възрастните знаеха накъде трябва да вървим, коя спирка да хванем и кога да се приберем. Аз просто ги след-

вах. После дойде моментът, в който започнах да се прибирам сама. Първите пътувания с градския транс-порт. Първото изгубване. Първото „ще се прибера сама, спокойно“. Първият път, когато се почувствах голяма, за-щото знаех къде се намирам и накъде отивам. И тогава раз-брах, че градът вече не е просто фон на живота ми. Той е част от него. София е виждала мои дни, за които никой друг не знае. Виждала ме е да се смея с приятели на някоя спирка, докато хората около нас ни гледат странно. Виждала ме е да плача в автобуса и да се преструвам, че просто гледам през прозореца. Виждала ме е да бързам. Да закъснявам. Да се влюбвам. Да се разочаровам. Да започвам отначало. И вероятно никога няма да разбере. Но може би точно в това е красотата на един град. Той събира милиони малки истории, без да пита за имената им. Всеки ден в София някой има първи учебен ден. Някой има последен. Някой получава предложение за брак. Някой преживява раздяла. Някой се ражда. Някой си тръгва. Някой пристига с два куфара и надеждата, че тук ще намери своя живот. А градът остава. Понякога си мисля за София като за огромен дневник, само че страниците му не са от хартия. Те са улици. Сгради. Пейки. Дървета. Мостове. Спирки. И всяко поколение пише върху вече написаното. Нашето поколение също пише.

И тук според мен идва най-важният въпрос: Каква София ще оставим след себе си?

Не знам дали ще можем да променим всичко, вероятно не, но вярвам, че можем да променим нещо, може би една улица. Един парк. Един разговор. Един човек. Може би начинът, по който се отнасяме към мястото, в което живеем. Защото градът не е само това, което получаваме от него. Градът е и това, което му даваме. Искам София да бъде град, в който младите хора не просто живеят, а се чувстват чути. Град, в който има място за идеите им. За музиката им. За изкуството им. За грешките им. За мечтите им. Искам след

години да мога да вървя по същите улици и да виждам не само това, което моето поколение е наследило, но и това, което е създало. Може би тогава София отново ще ми се струва различна. Защото градовете се променят. Но има нещо, което остава. Споменът. София на ранни-те сутрини. София на късните вечери. София на първи-те приятелства. На грешните решения. На мечтите, кои-то съм сбъднала и тези които още не съм сбъднала. На улиците, по които съм вървяла, без да знам къде отивам. На Витоша, която стои някъде там и ми напомня, че градът има хоризонт. И може би след години, когато се върна към този текст, София ще бъде различна. Ще има нови улици, нови сгради, нови места и нови хора. Аз също ще съм раз-лична. Ще съм пораснала, ще имам други мечти, други грижи и вероятно други любими места. Но вярвам, че ще има неща, които ще останат. Същото небе над Витоша.

Същите улици, по които някога съм бързала за работа.

Същият шум на града, който понякога ме дразни, а друг път ми липсва, дори когато съм само на няколко квартала разстояние. Защото не искам да си представям София като място, от което един ден ще си тръгна. Представям си я като място, което ще продължа да откривам. Ще порастват, а тя ще пораства с мен.

Ще се променям, а тя ще се променя около мен. И може би точно това е най-хубавото — че няма да остана завинаги същото момиче, но София винаги ще има място за следва-щата ми версия. Затова, ако някой ме попита какво е София за мен, може би вече знам отговора. Тя не е просто градът, в който живея. Тя е градът, в който продължавам да се откри-вам. Моят град. Моят дом. Моята София.

Разказвам София с думи

Тина Трайкова

Има градове, които се разказват с история. Други с числа. София се разказва на един дъх. Започвам от жълтите павета. Те не са просто камъни. Те са език. Когато стъпваш по тях в центъра, чуваш нещо като стар разговор между сградите. Едната казва: „Аз съм от времето на царя.“ Другата отговаря: „А аз съм преживяла всичко след него.“ Паветата мълчат, но предават думите. Под краката ти София шепне: „Аз съм тук отдавна. Не бързай.“

После идва Витоша. Не като фон, а като свидетел. Планината стои зад града като някой, който е видял всичко и не коментира. Сутрин, когато мъглата още не се е вдигнала, върховете ѝ изглеждат като недовършено изречение. Вечер, когато слънцето пада зад нея, София става по-тиха. Хората вървят по булевардите, но стъпките им са по-леки сякаш знаят, че планината слуша.

Разказвам София с думи и стигам до храмовете. „Александър Невски“ не е просто катедрала. Той е точка в която градът спира да диша за секунда. Златните куполи ловят светлината така, сякаш я пазят за по-късно. Вътре е хладно и тихо, а навън градът продължава да говори трамваи, разговори, улични музиканти. София умее да държи двете неща едновременно като святото и ежедневното.

Обичам да разказвам София през кварталите. „Лозенец“ мирише на стара зеленина и нови кафенета. „Иван Вазов“ е пълен с сенки от високи дървета и прозорци, от които се чува музика. „Гео Милев“ е по-шумен по-млад по-бърз. „Центърът“ е като сцена, на която всеки ден се играе една и

съща пиеса с различни актьори. А „Надежда“ и „Люлин“ носят друг глас по прям по-уморен по-истински. София не е един град. Той е много градове, които се преплитат.

Разказвам я и с хората. С жената, която продава цветя пред „Света София“ и винаги казва добър ден така сякаш наистина го мисли. С мъжа, който чете вестник на пейката в „Борисовата градина“ и понякога се усмихва на нещо, което не се вижда. С младите, които седят по стъпалата на университета и говорят за бъдещето, сякаш то е нещо, което може да се хване с ръце. С възрастните, които се движат бавно по улиците и носят в себе си цели епохи.

София има и мирис. След дъжд на мокра земя и бензин. През лятото на липи и горещ асфалт. През зимата на сняг, който се топи по тротоарите и на кафе което се носи от всяка втора врата. Мирисът е също част от разказа. Той не се пише, но се помни.

Има моменти когато градът спира. Ранната сутрин, когато трамваите още са редки и небето е бледосиньо. Късната нощ, когато само няколко светлини остават будни и Витоша е черна сянка. Тогава София става почти интимна. Можеш да ѝ говориш и тя слуша.

Разказвам София с думи, защото иначе не мога. Снимките показват фасади. Картите показват улици. Думите обаче показват нещо друго начина, по който градът диша. Начина по който паметта и настоящето се срещат на всеки ъгъл. Начина по който човек може да се изгуби тук и все пак да се почувства у дома. София не е красива по учебник. Тя е неравна понякога уморена. Но когато слънцето удря жълтите павета в късния следобед и планината се очертава ясно зад покривите разбираш защо оставаш. Защо се връщаш. Защо разказваш.

Защото София не е просто място. Тя е разказ, който продължава. И всеки, който мине през нея добавя по една дума.

Разказвам София

Божидар Димитров

Преди години Сър Борислав и Черната Мамба били неразделни. Познавали се отдавна и си имали доверие, което трудно се печелело в свят, изпълнен със слухове, подозрения и недоизказани истини. София била техният общ дом - градът, в който се срещали, изграждали плановете си и вярвали, че каквото и да се случи, ще останат един до друг. Всичко се променило след една вечер, когато двамата трябвало да се срещнат, за да обсъдят общите си планове. Борислав така и не се появил навреме, а на следващия ден Черната Мамба разбрал, че важна информация, споделена единствено с него, вече се разпространява из София. Новината се понесла от уста на уста, преминала през оживените улици на центъра и стигнала до кварталните кафенета, спирките и входовете на жилищните блокове.

За Мамба обяснение имало само едно – Борислав го бил предал.

От този момент отношенията им започнали постепенно да се рушат. Черната Мамба бил убеден, че старият му приятел е разкрил тайната им, докато Сър Борислав твърдял, че някой друг се опитва да ги скара. Никой от двамата обаче не бил готов да признае, че може би греши.

Слуховете се разпространили от Надежда до Обеля, а скоро за конфликта се говорело и в Люлин. Дори в Нови Искър хората обсъждали дали двамата някога ще успеят да оправят отношенията си. София отдавна била свикнала с подобни истории. В този град новините понякога се движат по-бързо от метрото, а една случайно подхвърлена дума

може да измине разстоянието между два квартала, преди някой да успее да разбере откъде е тръгнала.

С времето спорът престанал да бъде просто личен. Всяка дума и всяка постъпка на другия се превърнали в поредното доказателство за предателство. Старите приятели вече не можели да разговарят нормално, а хората около тях започнали да избират страна. Жоро Каската чул една версия на историята, Малкия Пепи вярвал на друга, а Доктора само поклащал глава и повтарял, че истината рано или късно ще излезе наяве.

Но в София истината невинаги стига първа до хората. Понякога тя остава скрита зад шума на автомобилите, зад разговорите в претъпканите заведения и зад множеството мнения на хора, които дори не са били там.

Изминали години. Градът се променял – появявали се нови сгради, отваряли врати нови заведения, а метрото продължавало да свързва кварталите и да отвежда хиляди хора към техните задачи. Само отношенията между Борислав и Мамба останали замръзнали в онази вечер, когато доверието им се пропукало. Всеки продължил живота си, но нито един от двамата не успял напълно да забрави случилото се.

Една дъждовна вечер Борислав решил, че повече не може да оставя нещата така. Докато вървял по мокрите улици на центъра, наблюдавал как светлините на автомобилите се размиват по асфалта, а минувачите бързат да се скрият от дъжда. София изглеждала едновременно оживена и самотна. Всеки вървял нанякъде, всеки носел своите грижи, а той усещал тежестта на една история, която така и не успял да остави в миналото.

Извадил телефона си и изпратил съобщение на Черната Мамба. Предложил му да се срещнат в малко кафене близо до центъра.

Мамба приел, но не защото отново му вярвал. Искал най-после да получи отговор на въпроса, който го измъчвал от години.

Когато влязъл в кафенето, Борислав вече го чакал. До прозореца имало малка маса с две кафета, които постепенно изстивали. Отвън трамвай преминал по релсите с характерния си звън, а за миг шумът от улицата изпълнил тишината между двамата.

- Защо ме повика? – попитал Мамба, без дори да свали якето си.

- Защото ми омръзна да слушам какво говориш за мен из целия град - отвърнал Борислав.

- Аз поне говоря в лицето ти. Ти предпочете да оставиш другите да научат неща, които трябваше да останат между нас.

Борислав се навел напред и го погледнал право в очите.

- Ти реши, че съм те предал, още преди да ме попиташ какво се е случило. Толкова малко ли доверие си имал в мен?

- Доверието не изчезва за една вечер, Борислав. То изчезва, когато човек започне да се съмнява дали изобщо е познавал приятеля си.

За няколко секунди настъпила тишина. Отвън автомобилите преминавали по мокрия булевард, а светлините им се отразявали в прозорците на кафенето. София продължавала да живее своя забързан живот, сякаш нищо особено не се случвало на няколко метра от оживената улица.

- Никога не съм искал да стигаме дотук – казал Борислав по-тихо.

- Но стигнахме - отвърнал Мамба. - И знаеш ли кое е най-лошото? Вече не знам дали искам да разбера истината, или просто искам да докажа че съм бил прав.

За първи път Борислав нямал готов отговор. Думите на Мамба го засегнали повече от всички обвинения през годините защото и той самият започвал да се пита дали гордоста не му е попречила да оправи нещата още в началото.

Ами ако и двамата сме били заблудени? - попитал той.

Мамба се усмихнал горчиво.

Тогава сме загубили години в борба помежду си докато истинския проблем е бил някъде другаде.

Значи ми предлагаш просто да забравим всичко?

Не. Предлагам ти да спрем да се лъжем че нищо не ни е струвало.

Мамба станал и облякъл якето си. Преди да тръгне оставил на масата стара снимка на която двамата били заедно преди години. Борислав я погледнал но не казал нищо.

Ако наистина искаш да знаеш какво се случи онази вечер, потърси истината вместо да търсиш виновен - казал Мамба и излязъл.

Борислав останал сам в кафенето. За първи път от много време насам не мислел как да спечели спора а дали изобщо е имало нещо за печелене. Разбирал, че дори да успее да докаже правотата си може вече да е загубил нещо много по важно.

На следващия ден слуховете отново се разпространили из София. В Обеля говорели че срещата е завършила със скандал в Надежда твърдели че двамата най после са се разбрали а в Люлин се появили още няколко версии. Дори в Нови Искър историята била стигнала до хора които никога не били виждали двамата мъже.

Никой не знаел какво точно се било случило в кафенето. Истината все още била скрита а между Сър Борислав

и Черната Мамба оставал въпроса дали старото приятелство може да бъде спасено, когато доверието вече е разрушено.

Разказвам София с думи

Селин Тюркер Мюмюнова

Ако София беше човек, сигурно щеше да има уморени очи, забързана походка и сърце, което крие повече тайни, отколкото показва. Щеше да говори на няколко гласа едновременно – понякога шумно и нетърпеливо, друг път тихо, почти шепнешком. Щеше да се усмихва на изгрева, да въздиша в задръстванията и вечер, когато последните прозорци угасват, да остава сама с мислите си. И може би точно тогава щях да я разбера най-добре. Защото София не е град, който можеш да опишеш само с очите си. Тя е град, който трябва да почувстваш.

Понякога си мисля, че София е създадена от противоречия. Тя е едновременно начало и умора, спомен и обещание, шум и тишина. В нея старите сгради сякаш пазят дъха на миналото, докато модерните витрини отразяват мечтите на хора, които още не знаят накъде ги води животът. По едни и същи тротоари вървят хора, които бързат да променят света, и хора, които просто се опитват да намерят сили за още един ден. А градът ги побира всичките, без да пита кои са, откъде идват и колко тежи невидимият им багаж.

Обичам да си представям, че всяка улица в София има собствен почерк. Едни са изписани с детски смях, други – с нечии последни сбогувания. Има улици, които помнят първи срещи, и такива, по които човек е вървял сам, опитвайки се да събере разбитите си мисли. По фасадите времето оставя своите бръчки, а по прозорците вечер се запалват малки светове, за които никога няма да узнаем достатъчно. Зад едно стъкло някой празнува, зад друго някой плаче, а на няколко етажа по-нагоре човек мечтае за живот,

който все още му изглежда далечен. София не вижда само лицата ни. Тя приютява и онова, което крием зад тях.

Има нещо особено в това да си млад човек в този град. Да вървиш по улиците му с усещането, че целият ти живот тепърва започва, но понякога да се страхуваш, че не знаеш откъде да започнеш. Да гледаш светлините на вечерна София и да си представяш всички възможни бъдеща, които те очакват. Да искаш да останеш, защото тук са спомените ти, но и да мечтаеш да заминеш, защото светът изглежда безкраен. И точно в тази вътрешна борба откривам част от себе си. София е като огледало на порастването ми – не винаги ми показва това, което искам да видя, но винаги ми напомня колко още има да откривам.

Понякога градът ме натъжава. Не заради шума или сивите сгради, а заради начина, по който хората могат да бъдат толкова близо един до друг и въпреки това да останат непознати. В метрото десетки погледи се разминават, без да се срещнат. На кръстовищата хората чакат зеления сигнал, сякаш и животът им е поставен на пауза. Някой изпуска автобуса, друг изпуска възможност, трети пропуска усмивка, която би могла да промени деня му. И тогава се питам: кога започнахме толкова да бързаме, че забравихме да присъстваме в собствения си живот?

Но София винаги намира начин да ми напомни, че красотата не е изчезнала. Тя просто не обича да бъде търсена шумно. Понякога се крие в слънчевото петно върху стара фасада, в аромата на липи през лятото, в случайно подадената ръка или в усмивката на непознат, който ти прави място, когато всички бързат. Появява се в онези кратки мигове, които не снимаме, не публикуваме и не разказваме на никого, но запазваме дълбоко в себе си. Може би защото най-истинските неща не се нуждаят от публика.

А Витоша стои над града като мълчалив свидетел на всичко, което се променя. Докато София строи, руши, бърза

и започва отначало, планината остава там – спокойна, величествена и някак безкрайно търпелива. Когато погледна към нея, имам чувството, че някой ми напомня да не превръщам живота си в безкрайно преследване на следващата цел. Че не е необходимо винаги да бъда по-бърза, по-добра или по-успешна. Понякога е достатъчно просто да спра, да си поема въздух и да разбера къде се намирам. И може би точно затова София никога не е само градът под планината. Тя е и мястото, където се уча да намирам равновесие между света, който ме заобикаля, и света, който нося в себе си.

Ако трябва да разкажа София с думи, няма да започна с историята ѝ, макар да заслужава цели книги. Няма да изброявам паметниците ѝ, нито ще се опитвам да събера величието ѝ в няколко красиви изречения. Ще разкажа за едно обикновено утро, в което слънцето се промъква между сградите. За едно момиче, което върви към училище и още не знае какво ще му донесе животът. За възрастния човек, който храни гълъбите. За двама влюбени, които се смеят, сякаш светът принадлежи само на тях. За жената, която се прибира уморена, но носи цветя в ръката си. Ще разкажа за малките човешки истории, които превръщат едно място в дом.

Защото градът не е само това, което виждаме. Той е и онова, което оставяме след себе си. Може да построим високи сгради, да променим улици и да създадем нови пространства, но ако изгубим способността си да бъдем добри един към друг, ще останат само стените. София има нужда не просто от хора, които живеят в нея, а от хора, които я чувстват като своя отговорност. Хора, които пазят красотата ѝ, уважават миналото ѝ и не се страхуват да мечтаят за по-добро бъдеще. Защото принадлежността не се доказва с адрес. Тя се доказва с грижа.

И ето че, докато търся думите, с които да разкажа София, разбирам нещо неочаквано: аз всъщност разказвам и себе си. В нейните забързани улици откривам собствените си колебания, в старите ѝ сгради – спомените, които ме изграждат, а в светлините ѝ – надеждите, които още не смея да изрека на глас. Тя е фонът на толкова обикновени дни, които един ден може да се окажат най-ценните ми спомени. И може би сега, когато съм на прага между детството и зрелостта, започвам да разбирам колко много означава едно място да бъде част от историята ти.

Не знам дали някога ще успея да разкажа София напълно. Може би никой не би могъл. Защото тя се променя с всяка утрин, с всяка съдба, с всяка мечта, която намира смелост да се роди в нея. Но ако трябва да я събера в едно изречение, бих казала, че София е град, който не обещава съвършенство, а ни дава възможност да откриваме смисъл дори в несъвършеното.

И когато някой ден животът ме отведе далеч от нея, сигурно няма да ми липсват само познатите улици или очертанията на Витоша. Ще ми липсва чувството, че съм била част от нещо, което е по-голямо от собствената ми история. Ще ми липсват малките мигове, които днес изглеждат обикновени, но утре ще носят цялата нежност на спомена.

Защото София не е просто град, за който мога да разказвам. Тя е град, чрез който се уча да разказвам света – с неговата красота, противоречия, болка и надежда. А най-истинските думи за нея няма да бъдат онези, които звучат най-красиво, а онези, в които човек разпознава частица от собствения си живот.

И може би точно тогава ще съм успяла да разкажа София – не когато намеря достатъчно думи за нея, а когато думите ми успеят да накарат някого да я почувства.

История под Асфалта

Денис Денизов

Под улиците на София лежи свят,
който никой вече не вижда и не чува.
Там времето е спряло своя бяг,
а камъкът все още помни и тъгува.

Под стъпките ни дреме стар град,
под шума на колите има тишина.
Някога тук е имало живот,
а днес над него бърза тълпата.

По тези улици са крачили съдби,
оставили следи, невидими за нас.
И може би в най-тихите стени
ехти забравен нечий глас последен.

Сега бетонът скрива миналото,
трамваят реже утринния ден.
И никой не поглежда към земята,
не пита кой е бил преди мен.

Но щом дъждът пропука асфалта
и малка цепка зейне в сивината,
земята сякаш прошепва през мъглата:
„Не всичко старо остава закопано.“

Защото градът не е само сгради,
не е витрини, шум и светлини.
Той пази в себе си безброй следи:
животи, обич, страхове, мечти.

И някой ден, когато нас ни няма,
когато друг върви по този път,
под нов асфалт ще дреме памет наша:
история, която няма да бъде прочетена,
но може би ще ни усетят със сърцата,
когато спрат за миг сред шумния живот.

А София ще продължава да мълчи,
със минало дълбоко под краката.
И само който истински я разбере,
ще чуе как историята диша под земята.

София през погледа на младите хора – нейните истории, места, личности, културна памет, съвременен облик и бъдеще

Есил Игнатиева

София е от онези градове, които човек не разбира напълно от първия път. Трябва да поживееш в нея, да се изгубиш по малките ѝ улици, да бързаш за някъде, да закъснееш за среща, да прекараш часове с приятели в някой парк или просто да седнеш и да наблюдаваш хората около себе си. Тогава започваш да виждаш, че София не е просто столица. Тя има свой характер, свое настроение и своя история. Когато се разхождам из центъра, понякога ми е интересно да си представям как е изглеждал градът преди десетки или стотици години. Днес около нас има коли, трамваи, кафенета и високи сгради, но под всичко това стоят следите на един много по-стар град. Останките на Сердика, старите сгради, храмовете и улиците напомнят, че София е била тук много преди нас. Ние просто сме поредното поколение, което оставя своя следа.

Едно от нещата, които най-много харесвам в София, е това постоянно съжителство между старото и новото. Можеш да стоиш пред „Св. Александър Невски“, а няколко минути по-късно да попаднеш на място, пълно с млади хора, музика и съвременна култура. Можеш да минеш покрай Народния театър, да седнеш в Борисовата градина или просто да се качиш на трамвая и да гледаш как градът се движи около теб. Всички тези места са различни, но заедно изграждат образа на град София.

За моето поколение обаче София не е само това, което виждаме в туристическите снимки. Това е градът на нашето ежедневие. Тук са първите ни приятелства, срещите, училището ,университетът, първата ни работа, любимите ни места и онези малки моменти, които никога няма да влязат в учебниците по история, но ще останат в нашето съзнание и памет. Понякога точно тези неща правят един град истински близък до нас.

София има и своите недостатъци. Понякога е прекалено шумна, задръстена и твърде забързана. Има места, за които си личи, че отдавна чакат повече грижа. Но въпреки това не мисля, че трябва да гледаме на града само като на списък от проблеми. Всеки град е такъв, какъвто хората в него го направят. А младите хора имаме голяма роля в това, за да живеем в един по хубав спокоен град.

Ние сме поколението, което иска да бъде чуто. Искаме повече места за култура, спорт и творчество. Искаме парковете да бъдат поддържани, улиците да бъдат почисти, а градът да предлага повече възможности за развитие. Но освен да искаме промяна, трябва да сме готови и да участваме в нея. Защото София не е чужда на младите хора – тя е и наша.

Когато си представям бъдещето на града, не си представям някакъв идеален мегаполис от научнофантастичен филм. Представям си София, която се развива, без да забравя миналото си. Град, в който новите сгради и технологии имат място, но старите сгради, парковете и културните пространства са запазени. Град, в който младите хора не просто търсят възможности другаде, а да имат причина да останат и да създават тук мечтаните си кариери.

Мисля, че именно това е най-важният въпрос за бъдещето на София – не само как ще изглежда, а как ще се чувстват хората в нея. Защото един град не се измерва само с броя на сградите, улиците или новите технологии. Той се

измерва и с усещането, че принадлежиш към него. За мен София е точно това – смесица от история, забързано ежедневие, спомени и надежда за бъдещето. Тя не е съвършена и може би никога няма да бъде. Но е нашата София – градът, в който живеем днес и който ние ще оставим следи на следващите поколения.

И може би един ден, когато се разхождам отново по същите улици, ще видя много промени. Но бих искал да разпозная същото усещане – че това е мястото, което наричам свой дом. Защото София не е само градът, който наследяваме. Това е градът, който всеки от нас има възможността да продължи да пише за него

Историята на град София не е завършена. Тя продължава да се пише всеки ден – с нашите избори, действия, с нашите идеи и мечти. А следващият ред от тази история е в ръцете ни...

Положителни и отрицателни страни на София

Мартин Ангелов

София е огромен град, който предлага множество възможности за развитие, работа, образование и забавление. Тя е място, към което ежедневно се насочват хора от различни краища на България с надеждата да намерят подобър живот и да осъществят мечтите си. Но зад динамиката и възможностите на столицата се крият и редица проблеми, които оказват влияние върху ежедневието на нейните жители. Според мен София е град на контрастите - тя може да предложи много, но същевременно изисква от хората да се приспособят към трудностите, които големият град създава.

Едно от най-големите предимства на София са възможностите за образование. В столицата има голям избор от училища и университети, които позволяват на младите хора да се развиват в различни професионални направления. Още след седми клас учениците могат да изберат училище с определен профил или професионална насоченост, където изучават специализирани предмети и придобиват знания и умения в избраната от тях област. След завършване на дванадесети клас те могат да продължат образованието си във висше учебно заведение или, в зависимост от придобитата квалификация, да започнат работа. Това дава възможност на младите хора по-рано да се ориентират към бъдещата си професия и да направят първите стъпки към самостоятелния живот.

Образованието е пряко свързано с друга положителна страна на столицата - разнообразието от възможности за работа. В София има търсене на служители в множество сфери, което привлича хора от цялата страна. Независимо дали става въпрос за технологии, търговия, строителство, образование, медицина или услуги, човек има възможност да потърси работа според своите умения и интереси. Освен това големият пазар предоставя условия за развитие на собствен бизнес. Именно перспективата за подобра професионална реализация е една от основните причини много хора и цели семейства да изберат София за свой дом. Разбира се, наличието на работни места не гарантира непременно висок доход или лесен живот, но увеличава възможностите човек да намери своето място.

Столицата предлага и разнообразие от начини за прекарване на свободното време. В различните части на града има ресторанти, барове, търговски центрове, кина и множество паркове, в които човек може да се разхожда с часове. В моловете се предлагат дрехи, обувки и стоки от различни марки, а разнообразието от заведения позволява на всеки да избере място според вкуса и бюджета си. В София могат да се намерят както скъпи ресторанти с по-специална кухня, така и достъпни заведения за бързо хранене. Съществуват и по-нестандартни места за забавление, например барове с ретровидеоигри, които привличат хора с различни интереси. Това показва, че големият град предоставя възможности не само за работа и учене, но и за почивка и развлечения.

Друго предимство на София е голямото разнообразие от магазини и услуги. В столицата човек може да намери почти всичко необходимо за дома - от строителни материали и мебели до различни инструменти и домакински принадлежности. Това е особено удобно за хората, които ремонтират жилището си или обзавеждат нов дом. В по-

малките населени места подобен избор понякога е ограничен и се налага хората да пътуват до по-голям град, за да намерят необходимите продукти. В София обаче много от тези услуги са достъпни на сравнително малко разстояние, което улеснява ежедневието.

Не бива да се пренебрегва и възможността за общуване с различни хора. София събира хора с различни характери, интереси, професии и начин на живот. Централните улици често са оживени дори в късните часове, а заведенията и обществените пространства създават условия за нови запознанства и приятелства. За младите хора това е особено важно, защото им позволява да срещат хора със сходни интереси и да разширяват своя кръг от познати. От друга страна, постоянният шум и големият брой хора могат да бъдат натоварващи. Понякога човек просто иска да се разходи спокойно, без да бъде заобиколен от тълпи. Така едно от предимствата на големия град може лесно да се превърне и в негов недостатък.

Един от най-осезаемите проблеми на София е натовареното ежедневие. По улиците постоянно има автомобили, а в определени часове общественият транспорт е препълнен. Хората често са принудени да пътуват в тесни пространства, притиснати един до друг, което прави придвижването неприятно и изморително. Макар че метрото и останалият градски транспорт са важна част от инфраструктурата на столицата, пътуването невинаги е бързо и удобно. В зависимост от началната и крайната точка придвижването може да отнеме от няколко десетки минути до повече от час. За хората, които ежедневно пътуват до работа или училище, това означава загуба на време, което биха могли да отделят за почивка, семейство или лични интереси.

Друг сериозен проблем е недостигът на паркоместа. В много райони на София намирането на място за автомобил се е превърнало в ежедневно предизвикателство. Това

важи не само за централните части, но и за редица жилищни квартали. Понякога шофьорите обикалят дълго около дома си, работното място или парка, докато намерят къде да оставят колата си. Причините са много, сред които големият брой автомобили, гъстото застрояване и недостатъчната наличност на паркинги. Проблемът показва колко трудно е градската инфраструктура да отговори на нуждите на постоянно нарастващото население.

Пренаселеността и голямото търсене на жилища оказват влияние и върху цените на имотите и наемите. За много хора, особено за младите, които тепърва започват работа, намирането на достъпно жилище е сериозно изпитание. Дори в крайните квартали цените невинаги са съобразени с доходите на хората, а жилищата в по-предпочитаните райони често са още по-трудно достъпни. Към разходите за наем или ипотека се прибавят цените на храната, горивата, дрехите и останалите ежедневни потребности. Така възможностите за професионално развитие, които София предлага, понякога са съпроводени от високи разходи за живот. Възниква логичният въпрос доколко един млад човек може да бъде напълно самостоятелен, ако голяма част от доходите му отиват единствено за покриване на основните му нужди.

Освен високите цени проблем е и състоянието на градската среда. Въпреки че животът в столицата често е по-скъп, това невинаги се отразява в качеството на инфраструктурата. На много места могат да се видят разбити пътни настилки, изпочупени бордюри, неравни тротоари и големи дупки по улиците. Понякога жителите сами се опитват да запълват част от тях с подръчни материали, което показва колко сериозен може да бъде проблемът с поддръжката. Подобни недостатъци се срещат не само в крайните квартали, но и в някои централни райони. Това създава усещането за несъответствие между високите разходи за живот

и качеството на средата, в която хората живеят. Според мен развитието на един град не трябва да се измерва единствено с броя на новите сгради, а и с това доколко улиците, тротоарите и обществените пространства са удобни и безопасни. Жилищните условия също имат своите недостатъци. В много квартали преобладават жилищните блокове, което е свързано с необходимостта голям брой хора да бъдат настанени на сравнително ограничена площ. Самото живеене в апартамент не е непременно проблем, но качеството на сградите, разпределението на пространството и състоянието на общите части могат значително да повлияят върху ежедневието. Някои жилища са с малки помещения, недостатъчна шумоизолация и високи цени, които невинаги отговарят на качеството им. За разлика от тях, самостоятелните къщи с двор в по-спокойни квартали често са недостъпни за хората със средни доходи. Така изборът между пространство, удобство и достъпна цена се превръща в трудна задача за много семейства.

Тесните стени и недостатъчната шумоизолация създават и проблеми между съседите. В някои сгради се чува почти всичко - от силно пуснат телевизор до разговори, музика или плач на малко дете. Понякога обикновено семейно събиране може да доведе до конфликт, ако шумът пречи на останалите жители. Въпреки съществуващите правила за спазване на тишината, те невинаги се спазват и това може да доведе до спорове, оплаквания и дори намеса на полицията. Разбира се, не всеки подобен проблем е характерен единствено за София, но гъстото застрояване и близостта между съседите правят тези ситуации по-чести и по-трудни за избягване. Спокойствието у дома е важно за всеки човек, затова добрите отношения между съседите и взаимното уважение са съществена част от качеството на живот.

Към всички тези проблеми се прибавя и замърсяването на въздуха. Интензивният автомобилен трафик, отоплението с твърди горива в някои домакинства и определени метеорологични условия допринасят за влошаването на качеството на въздуха. Поради разположението си в котловина София понякога задържа замърсителите, което се усеща особено силно през студените месеци. Това е проблем, който засяга не само външния облик на града, но и здравето и ежедневния комфорт на неговите жители. Според мен са необходими по-добри решения за градския транспорт, повече зелени пространства и последователни мерки за ограничаване на замърсяването.

В крайна сметка, когато направим равносметка, става ясно, че София далеч не е съвършена. Тя предлага образование, работа, разнообразни развлечения и възможности за развитие, но същевременно поставя пред жителите си редица предизвикателства. Високите цени, натоварения транспорт, проблемите с инфраструктурата, жилищните условия и замърсяването показват, че големият град невинаги осигурява лесен живот. Въпреки това София има своя чар и остава място, в което много хора намират възможност да изградят бъдещето си, да открият приятели и да осъществят мечтите си.

За мен София е град, който трябва да бъде оценяван не само според това, което предлага, но и според проблемите, които трябва да преодолее. Да живееш в столицата означава да се възползваш от нейните възможности, но и ежедневно да се сблъскваш с нейните недостатъци. Въпреки всичко тя продължава да привлича хора, защото им дава надежда за по-добро бъдеще. И може би именно в това се крие нейният най-голям парадокс - София невинаги прави живота по-лесен, но за мнозина остава мястото, където вярват, че могат да постигнат повече.

Разказвам София с думи

Ванеса Стоянова

София не е просто столицата на България. Не е просто големият град с шумните и големи булеварди, безбройните сгради и многото безкрайни възможности. София е много повече от всичко това. Тя е история, която се крие зад всеки ъгъл, архитектура, която просто те оставя без думи, изкуство, което може да смая всеки човек, и вдъхновение за хиляди хора. София е град, който носи в себе си многозначителна история, духа на миналото и енергията на бъдещето.

Когато погледна София през моите очи, виждам един изпълнен град, който носи със себе си собствен характер, собствено излъчване и аромат дори. Виждам красотата, която понякога просто остава по-назад заради забързаното ежедневие, но е достатъчно човек просто да спре за секунда, да се огледа и да я открие. Защото София определено не е от градовете, които можеш да разгледаш и опознаеш само с една разходка. Тя е като книга с безброй страници, всяка от които е съвсем различна от останалите.

Едно от най-впечатляващите неща в София е архитектурата, която има нашата столица. Тя притежава изключително разнообразие от красиви и величествени сгради - нещо средно между средновековното и модерното. Сгради, които превръщат всяка от улиците в открит музей, защото носят в себе си много история и красота.

От античните и старинни фасади до съвременните и нови такива – всяка епоха е оставила отпечатъка си. Понякога забравяме колко уникални и красиви места имаме

около нас, защото сме свикнали просто да ги виждаме всеки ден.

Но красотата на София не се изчерпва само до красивата архитектура. Тя крие многозначителна история - история, която започва много години преди тя да се превърне в столицата и града, който е сега. София е един от най-старите градове и е била свидетел на много победи, падения, промени и изключително важни за обществото събития. Под съвременните улици се крият останки от древна Сердика, напомнящи за древните цивилизации, които са обитавали по тези земи. Тук миналото не е просто нещо, което четем по книгите, а нещо, до което буквално можем да се докоснем. Римски останки, исторически паметници, старинни църкви са живото доказателство за богатото наследство на столицата.

София е и символ на българския дух. Тя е пряко свързана с множество важни моменти от историята на страната ни и с множеството битки за свобода, с националното обединение и хората, които са променили съдбата на България. В нея се намират паметници на личности, оставили огромни следи в нашата история. Всеки един от тези паметници носи послания за хората, които са били преди, и хората, които ще бъдат след нас. Точно и поради тази причина аз гледам на столицата не просто като икономически център, а като място, което пази паметта на цял един народ.

София е град на многото възможности, които се откриват пред теб още когато стъпиш в нея. Тук се срещат различни хора от различните краища на България, всеки от тях със своите мечти, таланти, цели и идеи. Някои идват тук, за да учат, други - за да създават и преследват мечтите и целите си, а трети - за да започнат изцяло нов живот. Градът събира толкова много и различни съдби на едно място и им предоставя възможности за развитие и изяви. Тук се намират едни от най-големите университети, множество

работни места, културни институции, театри, музеи и галерии. София дава голяма сцена за хора, които са смели и искат да творят, да създават и оставят част от творчеството и себе си.

Няма как и да не спомена и пропуснем известните личности, които са свързани с нашата столица и непрекъснато прославят България из света. Певци, актьори, художници, артисти, спортисти, режисьори и обществени личности - всички те допринасят изключително много за бъдещето и развитието и името на града. София е място, в което талантът може да намери своето място за изява, а мечтите могат да се превърнат в реалност. Тя е дала много възможности на много хора да покажат на какво са способни и да докажат, че България има с какво да се гордее.

София впечатлява и със своя съвременен и модерен облик. Тук традицията и новият начин на живот вървят заедно, ръка за ръка. Малките уютни кафенета, красивите галерии, новите ресторанти, оживените и големи булеварди, търговските улици създават усещането за град, който постоянно се развива и непрекъснато се променя. В София можеш да намериш място за всеки вкус и интерес. От тихите и малки улици, пълни с история и архитектура, до оживените пространства, изпълнени с много хора, музика и изкуство. Именно това голямо разнообразие прави града толкова привлекателен, интензивен и интересен.

В крайна сметка София е много повече от столица - тя съчетава съвременното с миналото, свързана с изкуството, историята, културата и невероятния дух и красота, които носи в себе си. Град с безброй човешки съдби и град, който пази миналото си, развива настоящето си и вдъхновява бъдещето. Разбира се, има своите недостатъци, но притежава нещо, което я прави неповторима - своя дух и магия. Именно затова за мен София не е просто място, а усещане за гордост и дом. И колкото и да се променя с времето, тя

винаги ще остане градът, който има какво да покаже, разкаже, впечатли и да ни накара да се гордеем с всичко, което съчетава тя – София.

Ден и Нощ

Йоанна Мокришева

София е град от два свята,
разделени само от един залез.
През деня ще е светлина и ритъм.
Ще се събуди със звъна на трамваите,
мириса на сутрешно кафе
и забързаните стъпки по
жълтите павета.
Всичко е открито, слънчево, динамично.
Хората пресичат парковете,
сградите улавят с ясните си контури,
Витоша рамкира деня като висок зелен страж.
Това е София
на задачите,
срещите,
движението...
Тя сменя тона и текстурата си,
щом падне нощта.
Бързината се стопява
в меката жълта пелерина на уличните лампи.
Паветата искрят тайнствено,
пресечките около Шишман се пълнят с тихи разговори,
ехото на уличните музиканти и барове
овладява въздуха.
Нощта
убива
бързането
и ражда
бохемата.

Денят в София те кара да вървиш напред,
а нощта да спреш...

Разказвам София с думи

Силвия Георгиева

София е град, който има своя собствена история, характер и красота. Тя е столицата на България и едно от местата, в които миналото и настоящето се срещат. Когато се разхождам из нейните улици, имам чувството, че всяка сграда, всеки площад и всеки човек разказват своя история. София не е просто голям и оживен град, а място, което носи много спомени и емоции.

Едно от нещата, които най-много ме впечатляват, са красивите сгради и забележителности. Храм-паметникът „Св. Александър Невски“ привлича вниманието със своите златни куполи и величествена архитектура. Народният театър „Иван Вазов“ също е много красив и създава усещане за изящество и култура. Харесва ми как старите сгради се съчетават със съвременните постройки и показват как градът се е променял през годините. Всяка от тях сякаш пази частица от миналото и ни напомня за историята на България.

Освен със сградите си, София впечатлява и с хората, които изпълват улиците ѝ. Всеки ден виждам ученици, които бързат за училище, работници, които отиват на работа, и туристи, които с интерес разглеждат забележителностите. Хората са различни, всеки със своите мечти, проблеми и цели. Понякога, докато наблюдавам забързаното ежедневие, се замислям колко много различни истории се крият зад лицата, които срещаме, без дори да познаваме.

Лично на мен ми харесва разнообразието на София. Има места, където движението е постоянно, улиците са шумни и

всички сякаш бързат нанякъде. Но има и спокойни кътчета, в които човек може да си почине и да забрави за ежедневните грижи. Особено приятно ми е да се разхождам в парковете, където дърветата създават усещане за спокойствие, а хората прекарват времето си със семейството и приятелите. Красиво е и когато времето е ясно и в далечината се вижда планината Витоша, която сякаш пази града.

Разбира се, София не е съвършена. Понякога трафикът е натоварен, улиците са шумни, а забързаният ритъм изморява хората. Въпреки това смятам, че именно различията правят града интересен и истински. Той постоянно се развива, променя се и създава нови възможности за хората, които живеят в него.

За мен София е град на контрастите – стар и модерен, шумен и спокоен, забързан, но и изпълнен с красиви места. Тя ме кара да се замислям за миналото, да наблюдавам настоящето и да си представям как ще изглежда в бъдеще. Вярвам, че ако се вгледаме по-внимателно в света около нас, ще открием много красота дори в най-обикновените неща.

София разказва с думи, сгради и човешки съдби. Трябва само да се научим да я слушаме и да забелязваме малките детайли, защото зад всяка улица и всяка усмивка се крие история, която заслужава да бъде разказана.

Расте, но не старее

Дими Анзъров

София е разнообразна. Тя комбинира както древната история, така и модерните небостъргачи. Тя има специално място в моя живот и моето сърце. Още от малък посещавам Боянската църква и не само нея, защото семейството ми е вярващо, но и защото обичаме да пътуваме и да посещаваме ключови места в България. Но не е необходимо да стигаме далеч, защото Сфия ни предлага от всичко по много.

Градът ни е амалгама от градския шум, сгради, многолюдни улици и тишината и хармонията на планинския пейзаж. Витоша винаги е била част от живота ми, защото всеки ден я виждам през прозореца. Като малък бях голям фен на природата - не ме плашеха змиите и насекомите, харесвах да съм сред дивото и да ги изучавам. Като същински малък учен! Затова и често ходих в планината, а даже веднъж си бях отвлякъл един скакалец.

Богатата история на града е запечатана в множеството статуи на известни личности. Често с баба ми посещаваме музеи и ключови места, които напомнят за славното ни минало и за мястото на града в него. Например, с интерес бих посетил църквата „Света София" и бих се поклонил пред тленните останки на цар Самуил.

Като малък обичах да съм навън по парковете, с които изобилства градът и които смятам, че са една от големите му ценности. С удоволствие и малко носталгия гледам сега как тези зелени пространства са местата за игра и развитие на въображението на днешните деца.

Смятам, че всички тези възможности, които градът дава, го правят специален. Така младите могат според интересите си да запълнят времето си и да не скучаят – могат да посещават места на културата, музеи, паметници, паркове или планината, където да изразходват енергията си и да дишат чист въздух. София се развива, но остава в същината си същата - богата, приветлива, многообразна. Тя се разраства, но с времето не губи, а умножава своя чар.

Гласът на моя град

Радостина Георгиева

София е от онези специални места, които не разкриват целия си чар изведнъж – тя трябва да бъде усетена, чута и изживяна. Когато човек за първи път стъпи тук, остава изненадан от уникалния контраст, който прави града толкова привлекателен за туристите от целия свят. Как на едно място съжителстват хилядолетна история, динамичен съвременен живот и невероятна природа?

Гласът на София започва с нейното мото – „Расте но не старее". Историята тук не е просто експонат в музей, а част от ежедневието. Слизайки в метрото, преминаваш край античните улици на древна Улпия Сердика – градът, за който самият император Константин Велики е казал: „Сердика е моят Рим". В самия център, на няколко крачки една от друга , издигат глас храмовете на различни религии – православен храм, джамия, синагога и католическа катедрала, събрани в уникалния „квадрат на толерантността". Това преплитане на епохи и култури прави София единствена по рода си в цяла Европа .

Но градът диша и в ритъма на настоящето. Съвременна София е място на млади хора, уютни кафенета, примери за изкуство, които срещаме по улиците, и пъстър културен живот. В сянката на жълтите павета и във величествените фасади като тази на Народния театър, се крие модерният дух на столицата, която постоянно се развива, приема нови идеи и посреща гости с отворени обятия.

Това, което най-силно очарова всеки чужденец, е фактът, че София е една от малкото европейски столици с истинска планина на прага си. Витоша не е просто красив

декор. Тя е зеленото сърце на града, предлагащо бягство сред природата, панорамни гледки от Черни връх и свежест, която малко световни мегаполиси могат да си позволят. А само на час-два път от София се разкриват още чудеса – от средновековните стенописи на Боянската църква, част от списъка на ЮНЕСКО, до спокойствието на планинските пътеки и манастирите в околността.

Гласът на София е гостоприемен, цветен и пълен с история. Той говори на всички езици, защото разказва за град, в който миналото и бъдещето се срещат, а природата и градският живот съществуват в пълна хармония. Това е град, който си струва не просто да бъде посетен, а наистина да бъде обикнат.

Да разкажеш София с думи

Александър Ангелов

София диша – Витоша в гърдите,
студена и чиста, като стара вода.
Вятърът носи бор, дъжд и копнежи скрити,
паветата шепнат: „Остани тук, завинаги!“
Трамваите пеят по релсите нощни,
като цигулки в мрака, дълбоки и мощни.
Светлините трепкат, витрините плачат,
жълтите камъни ехото пращат.
Борисова градина пази целувки под листа,
есента ги съблича – думи в тишината.
Камбаните бият – тежки, свети сърца,
звукът като коприна над площада се стели.
По „Витошка“ хората текат като реки,
губени без следи, с мечти и сълзи.
Зимата пише стихове върху снега,
пролетта ги изтрива – историята се връща.
Старите къщи дишат бавно и топло,
мостовете свързват епохи с нежно слово.
Под „Лъвов мост“ китарата тихо ридае,
площадите пазят мълчание и вяра.
Слънцето залязва – злато и пепел,
прозорците светват като очи смели.
Дъждът рисува огледала по улиците,
нощта слиза като котка – черна, нежна.
София не крещи – тя само диша,
с пулс на трамвай и дъх на старо дърво.
Помни глада, празненствата, огъня, възкресението,
готова да приеме всеки, който я обича.

София като поезия

Красимира Кочева

За мен София не е просто столица.

Тя е град, който има собствен характер, настроение и харизма. Понякога е шумна и забързана, друг път – спокойна и красива.

Ако трябва да я опиша като поезия, бих казала, че тя е стихотворение, което всеки човек прочита по различен начин. Когато вървя по улиците на София, виждам много различни лица на града. Виждам старите сгради, които сякаш пазят спомени от миналото, и до тях модерните сгради, които показват настоящето. Виждам трамваите, автобусите, забързаните хора и малките кафенета, в които някой винаги разговаря или просто наблюдава града. Всичко това създава една особена картина. Понякога тя е красива, а понякога малко тъжна. Най-много обичам София, когато е вечер. Светлините на улиците, движението на колите и хората, които се прибират след дълъг ден, правят града различен. Тогава той сякаш си има своя мелодия. А когато погледна към Витоша, си спомням, че сред целия шум и забързан живот има нещо спокойно и истинско.

Но София не е съвършена и точно това я прави истинска.

Ако имах възможност да променя нещо, бих искала да има повече чисти и зелени пространства.

Бих искала улиците и старите сгради да бъдат по-добре поддържани, а хората да пазят повече мястото, в което живеят. София има минало, настояще и бъдеще и всички те съществуват едновременно. За мен София е като стихотворение без последен ред.

Всеки ден в него се появява нещо ново – някой човек, някоя среща, някоя улица, някой спомен.
И може би точно затова я обичам – не защото е идеална, а защото е моята София.

Градът, в който растем, мечтаем, грешим, обичаме и създаваме своите спомени.

Ако можех да добавя един последен стих към стихотворение, той би бил прост: „Нека София бъде по-красива, без да престава да бъде себе си“.

Моят ден в София

Владимир Григоров

Един ден реших да се разходя из София с мои приятели. Времето беше хубаво и нямаше смисъл да стоим вкъщи. Качихме се на автобуса и тръгнахме към центъра. Когато стигнахме, започнахме да се разхождаме по улиците. Навсякъде имаше хора, коли и магазини с всевъзможни стоки. София понякога е много шумна и натоварена, но има и много красиви места.

Минахме покрай храм-паметника „Св. Александър Невски“. Спряхме да го разгледаме и направихме няколко снимки. Сякаш бяхме туристи. Но понякога сме слепи за красотите, които са винаги около нас. След това отидохме до Народния театър. Там седнахме в градинката и си говорихме за училище и за други неща.

След известно време решихме, че е време да се прибираме. По пътя си мислех, че въпреки че живея в София и я виждам почти всеки ден, има места, които не съм забелязвал преди и че мога да я преоткривам всеки ден.

Когато се прибрах вкъщи, бях изморен, но ми беше приятно. Разбрах, че понякога не е нужно да ходиш някъде далеч, за да си прекараш хубаво. Достатъчно е просто да излезеш и да погледнеш на познатите места по нов начин.

Тихият чар на София

Марияна Делчова

София не е от онези градове, които се опитват да те смаят с огромни сгради или с шум. Нейният чар е много по-тих и се крие в малките неща, които виждаш всеки ден.
Тя е в мириса на току-що изпечен хляб от пекарната до вас и в дрънкането на стария трамвай, който кротко се плъзга по релсите. Тя е в досадните гълъби около фонтаните, в старите дървета, които правят сянка на пейките, и в усмивката на някоя баба в парка.

София е специална с това, че където и да се намираш, винаги можеш да погледнеш нанякъде и да видиш нещо специално.

София е град, който просто те прегръща. Тя те кани да седнеш с кафе в ръка и да огледаш хората по Витошка. Град, в който поемаш въздух и се сливаш с ритъма му. Духът му се променя с всеки сезон. През есента улиците се покриват с килим от златни листа, а минеш ли покрай Софийския университет и след това надолу по улица „Шипка" се чувстваш сякаш си част от сцена в някой роман. Залезите тук са истинска магия – когато слънцето бавно потъва зад Витоша, то обагря небето в розово и лилаво, карайки куполите на „Александър Невски" да заблестят.

Дори когато буря надвисне над града или зимният сняг тихо покрие покривите, София запазва своята уютна топлина. Тя е място, където уличните музиканти свирят познати мелодии в подлезите, а планината винаги стои като верен пазител на заден план – толкова близка, че имаш чувството, че можеш просто да протегнеш ръка и да я докоснеш.

София е не просто място, в което живееш, а усещане за дом, което носиш в сърцето си.

Сърцето на България

Пламен Маринов

София е столицата на България и един от най-старите градове в Европа. Тя е място, в което миналото и настоящето се срещат, а красивите сгради, парковете и оживените улици създават неповторима атмосфера.
В София има много забележителности, които привличат туристи от цял свят. една от най-известните е храм "Александър Невски", който впечатлява със своята архитектура и златните си куполи и затова е любимо място за снимки и за туристи, и за жителите на града. Други интересни и любими мои места са Народният театър „Иван Вазов", църквата „Света София" и булевард „Витоша". Градът предлага за любителите също много музеи, театри и места за разходка и почивка, където да „избягаш" от шума и ежедневните грижи.

София е важен център на културата, образованието и икономиката на страната. В нея се намират много университети, училища и различни културни институции като музеи, театри, галерии и др. Въпреки натовареното ежедневие градът предлага красиви паркове и гледки към планината Витоша, която е любимо място за отдих на много хора.
В заключение, София е град с богата история, красива природа и голямо значение за България. Тя съчетава традициите с модерния начин на живот и остава едно от най-интересните места в нашата родина заради многообразието, което „живее" в нея.

Разказвам София с думи

Даяна Евгениева

София е град изпълнен с история. Тя е столицата на България, а в нея се виждат контрастите между старото и новото. С различната архитектура и историята, която разказва градът, виждаме прехода от миналото към бъдещето. Но как бихме могли да разкажем всичко за нея?

Когато погледнем София, виждаме историята и културата ни, описани и изобразени в различни места, истории и сгради. По улиците виждаме живописни сгради и църкви. Един пример е катедралата „Св. Александър Невски", която ни напомня за борбите, които предците ни са водили, за да може днес да живеем в свободна държава. Всяка една църква показва, че религията е част от живота ни и през тях виждаме борбения дух на народа ни.

Старата архитектура останала в част от града ни позволява да видим живописни орнаменти, фасади и впечатляващи сгради. Архитектурата разказва историята на София, която се променя с вековете. Тя ни разказва живописни истории, с които ние разбираме за живота, историите и борбите на предците ни през изминалите векове. С изменящото се време столицата ни се променя, а архитектурата е един от начините да видим прехода от старото към новото.

В центъра на столицата също така се вижда преплитането между паметници, старинни сгради и модерни жилищни сгради и офиси. Там виждаме контрастите, които ни помагат да преминем през вековната история и култура. С тях в съвременността можем да разберем по-добре историята на държавата ни.

В съвременния свят ежедневието ни е забързано и улиците са изпълнени с хора и движение. Със забързаното ежедневие и напредналата технология забравяме , за това което имаме изградено с векове назад. Намалява се използването на библиотеките и културните центрове за учебна дейност, защото вече можем да видим информация за секунди чрез технологиите. Не обръщаме толкова внимание на живописни сгради и културни забележителности като : Националната библиотека ,,Св. св . Кирил и Методий", Национален исторически музей , Народен театър ,, Иван Вазов", Паметника на Васил Левски , Храм ,,Света Троица" и други.

Заради изменящото се време София непрекъснато се променя. Появяват се нови сгради офиси, метростанции, заведения и модерна архитектура, което показва промените на съвременното време. Въпреки тези промени се опитваме да запазим историческите обекти и идентичността на града ни. София съчетава старото с новото, и това ни помага да запомним от къде сме започнали.

Природата също има част в града ни. Спокойните паркове, които създават уют и гостоприемност за отдих, спокойствие и наслада на заобикалящата ни природа. Такива примери могат да бъдат Борисовата градина, Южният парк, парк ,,Заимов" и дори градинките между старите или новите постройки в София. На тези места хората могат да си отпочинат от забързаната и напрегната обстановка около тях. Също така в София има гледка към планина Витоша, която ни показва смяната в живота на един човек- от белите върхове и покрити със сняг пътеки, до зелените дървета и зашеметяващи летни гледки в природата.

Природата намира начин да допълва София със зеленината и парковете между сгради и офиси. Така хората намират място за почивка и развлечение сред забързания начин на живот в шумният град. Тя също така вдъхва живот

на натоварените улици около нея. Изпълва ежедневието на хората с детски смях, почивка и нови запознанства.

София е град на контрасти, в който старото, новото, природата и архитектурата растат заедно. Ослепяващите сгради, природата и забележителностите показват истинската красота на София. В себе си тя съхранява история с векове назад, но и продължава да расте и да гледа към бъдещето на следващото поколение. Да разказваш София с думи, означава да разкажеш за адаптирането на старото към новото и шумът и спокойствието, които столицата ни успява да овладее в един постоянно променящ се свят.

Литературният сборник
„Разказвам София“
е част от проект
„Пулсът на столицата:
Познавам.
Разказвам. Създавам София.“,
изпълняван от Столична
община – район „Връбница“ и
финансиран по програма
„София – град на младите и
активните“ 2026 на
Столична община.

